

ทำไมข้าพเจ้าจึงรัก “ในหลวง”?

ได้ร่วมข้างฉัตร

สวัสดีครับ ผู้อ่านนิตยสารทหารช่างทุกท่าน เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา ผู้เขียนได้มีโอกาสสลับฟังการบรรยาย ในหัวข้อ “การปกป้องและเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์” โดยท่าน พล.อ.ฉัตรชัย ชรรณรักษา ผทค.พิเศษ ทบ. ตลอดระยะเวลาที่ได้รับฟังการบรรยาย และทุกๆ ครั้งที่ได้เห็นภาพพระราชกรณียกิจต่างๆ ที่ในหลวงทรงทำเพื่อเรานั้นมากมายเพียงใด ไม่รู้ว่าทำไม? นำตาถึงไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว พร้อมกับคำถามในใจที่ว่า...ทำไมคนไทยจึงรัก “นายหลวง” (ฉันทเขว๋ ฉันทเขลา ฉันทัง ฉันทิงมาหาความหมาย...อย่าเชื่อจนกว่าจะได้อ่าน)

หลายคนเคยตั้งคำถามในใจกันบ้างไหมครับ ว่าทำไมคนไทย จึงรัก “นายหลวง” แต่ก่อนอื่นอย่าเพิ่งแปลกใจว่าทำไมผู้เขียนถึงใช้คำว่า “นาย” แทน “ใน” และคำว่า “นายหลวง” นั้น มีที่มาและความหมายอย่างไร วันนี้เรามาค้นหาคำตอบนั้นกันนะครับ

เป็นที่ทราบกันดีว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระองค์ท่านเสด็จพระราชดำเนิน เยี่ยมเยียนพสกนิกรอยู่เป็นประจำ ราษฎรในถิ่นทุรกันดารนั้นได้มีโอกาสชื่นชมพระบารมีของทั้งสองพระองค์ได้อย่างใกล้ชิดและบ่อยครั้ง โดยเฉพาะพี่น้องชาวเขาทางภาคเหนือ แล้วเพราะเหตุใดพระองค์ท่านถึงได้เสด็จฯ เยี่ยมเยียนชาวเขาบ่อยครั้งนั้น ซึ่งผู้เขียนจะได้เล่าให้ฟังต่อไป

ดังนั้น คำว่า “นายหลวง” จึงเป็นคำที่ชาวเขาใช้เรียกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มีความหมายว่า “เจ้านายสูงสุดที่อยู่ในพระบรมมหาราชวัง” นับแต่นั้นเป็นต้นมา คำว่า “นายหลวง” นี้จึงเป็นที่นิยมใช้ของคนไทยทั้งปวง เพราะรู้สึกใกล้ชิดไม่ห่างเหิน ซึ่งต่อมาภายหลังคำนี้

จึงได้เพี้ยนมาเป็น “ในหลวง” ที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งคำนี้ก็มีความหมายใกล้เคียงกับคำเดิม นั่นคือ “ผู้อยู่ในพระบรมมหาราชวัง” นั่นเอง

หากย้อนกลับไป เมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จฯ กลับไปทรงศึกษาต่อยังประเทศสวีตเซอร์แลนด์ แล้วทรงมีพระราชนิพนธ์ “เมื่อข้าพเจ้าจากสยามสู่สวีตเซอร์แลนด์” ลงในหนังสือวรรณคดีฉบับเดือนกันยายน ๒๔๘๕ ความตอนหนึ่ง ดังนี้ “..ถึงวัดเบญจมบพิตร รถเล่นได้เร็วขึ้นบ้าง ตามทางที่ผ่านมาได้ยินเสียงใครคนหนึ่งร้องออกมาดังๆ ว่า “อย่าละทิ้งประชาชน” อยากจะร้องบอกเขาลงไปว่า ถ้าประชาชนไม่ “ทิ้ง” ข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้า “จะละทิ้ง”

อย่างไรก็ได้ แต่รวดเร็วและเลยไปไกลเสียแล้ว...” หลังจากทรงขึ้นครองราชย์ พระราชกรณียกิจประการแรกที่ทรงปฏิบัติ คือ การเสด็จฯ เยี่ยมราษฎรในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักร ในการเสด็จฯ เยี่ยมราษฎรนั้นประโยชน์มิใช่แต่เพียงราษฎรจะได้มีโอกาสเห็นเจ้าเหนือหัวของเขาเท่านั้นไม่ หากแต่นำมาซึ่งความปลื้มปีติยินดีแก่เขาเหล่านั้นด้วย สำหรับองค์พระมหากษัตริย์ก็ทรงได้ประโยชน์จากการเสด็จฯ กล่าวคือ ได้ทอดพระเนตรเห็นสภาพของบ้านเมือง และชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎร อันจะทำให้ทรงสามารถกำหนดแนวทางในการพัฒนาประเทศได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

จากที่กล่าวไว้ข้างต้น ว่าเหตุใดพระองค์ท่านถึงได้เสด็จฯ เยี่ยมเยียนชาวเขาบ่อยครั้งนั้น ก็เนื่องมาจากปัญหาเสพติดในภาคเหนือ ด้วยสายพระเนตรอันยาวไกลพระองค์ทรงเล็งเห็นถึงปัญหา เมื่อครั้งที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ เยี่ยมเยียนราษฎรชาวเขา ขณะทั้งสองพระองค์พระราชดำเนินถึงบน ยอดเขา เบื้องหน้าพระพักตร์นั้นเต็มไปด้วยไร่ฝิ่นไร่กัญชาเต็มไปด้วยหมด แต่หาได้ลดละพระวิริยะของทั้งสองพระองค์ไม่ กลับทำให้ทรงมีพระราชหฤทัย ที่เข้มแข็ง เป็นแรงผลักดันให้ต้องทรงเร่งแก้ไขปัญหาและช่วยเหลือชาวเขาเหล่านั้น ให้อยู่ดีมีกินด้วยอาชีพสุจริต

ในครั้งนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับชาวเขาโดยไม่ถือพระองค์ ทรงถามถึงชีวิตความเป็นอยู่ และการทำมาหากิน ยังความปลาบปลื้ม สู่พี่น้องชาวเขาเป็นอันมาก จากการเสด็จฯ ในครั้งนั้นชาวเขาทั้งหลายก็ต่าง ให้คำมั่นสัญญา กับ **“นายหลวง”** ของพวกเขาว่าจะเลิกปลูกสิ่งเสพติด โดยจะหันไปปลูก **“กาแฟ”** ตามแนวพระราชดำริที่ทรงแนะนำ ในขณะที่เดียวกัน ทั้งสองพระองค์ก็ทรงให้คำมั่นสัญญาว่าจะเสด็จฯ มาเยี่ยมเยียน

และให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนถึงติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ

และในปีต่อมา เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๓๗ ในเรื่องนี้ พล.ต.อ. วสิษฐ เดชกุญชร ได้เล่าไว้ในหนังสือ **“รอยพระยุคลบาท”** บันทึกความทรงจำ เนื่องด้วย พระมหากรุณาธิคุณ ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จฯ กลับไปเยี่ยมชาวเขา เหล่านั้นอีกครั้ง ยังความปลาบปลื้มแก่พี่น้องชาวเขา ผู้นำชาวเขาได้กราบบังคมทูลฯ ว่า ชาวเขาทั้งหลายได้เลิกปลูกฝิ่น และกัญชาแล้ว ซึ่งเป็นที่โสมนัสต่อสันเกล้าสันกระหม่อมทั้งสองพระองค์เป็นอันมาก

ทั้งนี้ทรงมีพระราชบัญชาให้เดินนำทางไปทอดพระเนตรเนื่องจากระหว่างทางขึ้นไปบนยอดเขานั้น ยานพาหนะ ต่างๆ ไม่สามารถขึ้นไปได้ต้องขึ้นไปด้วยการเดินเท้าเท่านั้น กว่าจะเสด็จฯ ถึงบนยอดเขาข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ที่ตามเสด็จฯ ในครั้งนั้น ต่างพากันเหนื่อยหอบกันถ้วนหน้า จนหลายคนเป็นลมล้มไปก็มี รวมเป็นระยะทาง ที่พระราชดำเนินในบ่ายวันนั้น ประมาณกว่า ๖ กิโลเมตร

ครั้งนี้เบื้องหน้าที่ปรากฏต่อหน้าพระพักตร์ ไม่มีไร่ฝิ่นและ กัญชาเหลืออยู่แล้ว แต่เป็นเพียงต้นกาแฟเพียงหนึ่งต้นเท่านั้นให้ทรง **ทอดพระเนตร** ผู้ตามเสด็จฯ ทั้งหลายต่างพากันเกรงเครียด เพราะต้อง เดินทางมาไกลด้วยความเหน็ดเหนื่อยเพียงเพื่อมาดู **ต้นกาแฟเพียงต้นเดียว** และเกรงว่าทั้งสองพระองค์ จะทรงไม่พอพระราชหฤทัยเอาได้ วินาทีนั้นเอง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ตรัสออกมาด้วยน้ำพระราชหฤทัย อันยิ่งใหญ่ว่า **“พระองค์ทรงพอพระราชหฤทัยเพราะที่นี่ไม่มีไร่ฝิ่น**

ไร่กัญชาแล้ว การที่ได้มาเห็นกาแฟต้นแรกในปีนี้ นับเป็นการพัฒนาอีกขั้นหนึ่งของชาวเขา จากนี้ต่อไปคงจะมีกาแฟเพิ่มขึ้น อีกเป็นสองต้น สามต้น สี่ต้นจนเต็มเขา...”

เมื่อได้ยั้งดังนั้น ความรุ่มเย็นกลับมาบังจิตใจอันชุ่มเคื่องของเหล่าผู้ตามเสด็จฯ ในทันที แล้วยังคงเสด็จพระราชดำเนินกลับไปยังรถยนต์พระที่นั่ง ที่จอดไว้ที่แยกปากทางเข้าหมู่บ้านอังกน้อยรวมเป็นระยะทาง ที่เสด็จพระราชดำเนินด้วยพระบาทในวันนั้นประมาณ ๑๒ กิโลเมตร

การพัฒนาของพระองค์นั้น ค่อยเป็นค่อยไปตามแต่กำลังประชาชนที่ดำเนินตามแนวพระราชดำริ จึงสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุข ไม่เดือดร้อน หลังจากนั้นนั้นโครงการหลวงนับพันค่อยๆ เกิดขึ้นในช่วงไม่กี่ปีเรื่อยมา เพื่อยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเขาเหล่านั้น ให้สามารถพึ่งตนเองได้และไม่หันไปปลูกสิ่งเสพติด ดำรงชีวิตด้วยอาชีพสุจริตนับแต่นั้นมา

หากพูดถึงกาแฟและหนึ่งในนั้นก็คือ **“กาแฟดอยช้าง”** ซึ่งเป็นผลผลิตของเกษตรกรชาวเขา บนดอยช้าง ณ หมู่บ้านดอยช้าง หมู่ที่ ๓ ตำบลวาริ อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ที่พร้อมใจกันเลิกปลูกฝิ่นก็ด้วยพระมหากรุณาธิคุณทรงสนับสนุน ให้ชาวเขาปลูกกาแฟ พันธุ์อาราบิก้า และพืชอื่นๆ ทดแทนโดยผ่านโครงการต่างๆ ผู้อ่านเคยได้ยินบ้างไหมครับ ถ้าผมจะบอกว่าเป็นกาแฟที่ปลูกโดยชาวเขาเผ่าอาข่า (อึ๋ก้อ) และส่งออก

เมล็ดกาแฟคั่วไปขายยังตลาดกาแฟที่สำคัญ ๆ ทั่วโลก นำเงินตราเข้าประเทศจำนวนมหาศาล คุณจะเชื่อกันไหมครับอย่าลืมไปหาลองชิมดู ซึ่งมีจำหน่ายในร้าน **โครงการหลวงดอยคำ** กันนะครับ

ถ้าพูดถึงปัญหายาเสพติด ประเทศโคลัมเบีย นับว่ามีความรุนแรงมาก ซึ่งเรื่องนี้เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๕ นาย **Francisco Santos Calderon รองประธานาธิบดีโคลัมเบีย** ในขณะนั้น ได้แสดงความชื่นชมโครงการปลูกพืชทดแทนยาเสพติดของไทยและแจ้งความประสงค์จะขอศึกษาดูงานในโครงการของพระองค์ท่าน เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเสพติดของประเทศโคลัมเบียต่อไป

จากความสำเร็จในวันนั้นจนถึงวันนี้ ด้วยสายพระเนตรอันยาวไกลขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ที่ได้ทรงเล็งเห็นถึงปัญหาเสพติดที่จะเกิดขึ้นในอนาคต จึงทรงห่มเทพระวรกายเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติดให้หมดไปจากประเทศ มิเช่นนั้น เราก็คงไม่ต่างอะไรกับประเทศ**โคลัมเบีย** ที่ปัญหาเสพติดมีความรุนแรงมาก นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ที่คนไทยอาจลืมเลือนได้

นับจากวันที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงครองราชย์จนถึงทุกวันนี้ พระราชกรณียกิจน้อยใหญ่นานัปการที่พระองค์ทรงงาน ภาพที่เราได้เห็นจนจินตนาไม่ว่าพระองค์จะเสด็จฯ ไปยังที่ใดก็ตาม สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ก็ทรงอยู่เคียงข้างพระวรกายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ อยู่เสมอ

ดังนั้นจึงขอเทิดพระเกียรติพระองค์ท่าน ผู้เป็น **พระแม่แก้วแห่งแผ่นดิน** และขอยกพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่าน เพื่อเฉลิมพระเกียรติด้วยความจงรักภักดีต่อไป

◆ พระแม่แก้วแห่งแผ่นดิน

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ต่างเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนถึงพระวิริยะอุตสาหะและทรงพระปรีชาสามารถ ทั้งในด้านสังคม สงเคราะห์ การศึกษา การแพทย์สาธารณสุข การเกษตรกรรม การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทรัพยากรธรรมชาติ ศิลปหัตถกรรมและ ศิลปอาชีพเศรษฐกิจ รวมทั้งพระราชกรณียกิจด้านอื่นๆ อีกมากมาย อย่างไรก็ตาม ยังมีพระราชกรณียกิจที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่องแสงถึงพระราชหฤทัยอันเปี่ยมล้นด้วยพระเมตตา

พระมหากษัตริย์คุณอันยิ่งใหญ่ นั่นก็คือ **พระราชกรณียกิจด้านคนพิการ** ที่ได้ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจ มาตลอดระยะเวลานานกว่า ๕๐ ปีมาแล้ว ในอดีตนั้นคนพิการได้รับความรังเกียจว่าไร้ความสามารถ เป็นภาระของสังคมขาดโอกาสและสิทธิต่างๆ คนที่มีความรู้ก็ต้องต่อสู้อย่างหนัก เพื่อให้ได้สิทธิเท่าเทียมเหมือนคนทั่วไป จนเวลาล่วงเลยมาถึง พ.ศ.๒๕๓๔ จึงมีพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.๒๕๓๔ ขึ้นมา แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถทรงมีพระมหากษัตริย์คุณและพระบรมราชานุเคราะห์ แก่คนพิการเสมอมา อีกทั้งยังทรงเป็นครูสอนด้วยพระองค์เอง ทรงก่อตั้งศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ โรงเรียนพระดาบส และศูนย์ศิลปอาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ฯ เพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ และจิตใจรวมทั้งการฝึกหัดอาชีพ ในด้าน

ต่างๆ ให้แก่ผู้พิการ พระราชกรณียกิจด้านคนพิการนั้นมีมากมาย ผู้เขียนขออัญเชิญเพียงบางส่วนมาเสนอ เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติ แต่พระองค์ท่านด้วยความจงรักภักดี

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระมหากษัตริย์คุณต่อคนตาบอดเป็นอันมาก ทรงรับมูลนิธิช่วยคนตาบอดไว้ในพระบรมราชินูปถัมภ์และเสด็จฯ เยี่ยมอยู่เสมอ **ครั้งหนึ่ง นางสาวเจียมใจ อิ่มสงวน ผู้พิการตาบอด** ปัจจุบันอายุ ๗๔ ปี ขณะเยาว์วัย เป็นนักเรียนของโรงเรียน

สอนคนตาบอด ได้เล่าถึงความทรงจำในคราวที่ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ มาทรงเยี่ยมเยียนโรงเรียนเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๕ ว่า **ขณะที่เธอกำลังทำหน้าที่ช่วยป้อนข้าวให้น้องที่ยังช่วยตนเองไม่ได้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จพระราชดำเนินเข้ามา โดยที่เธอเองมองไม่เห็นว่าเป็นใคร** ได้รับสั่งกับเธอว่า **“ฉันจะช่วยป้อนให้หะจ๊ะ”** และเมื่อทรงป้อนเสร็จแล้ว ได้ทรงรับสั่งถามว่า **“ป้อนเสร็จแล้ว มีน้องคนอื่นที่จะต้องป้อนอีกไหมจ๊ะ”** และได้ทรงป้อนข้าวแก่น้องตาบอดที่เจียมใจต้องรับผิดชอบอีกจนหมดทุกคน ครั้นเมื่อเสด็จพระราชดำเนินกลับไปแล้ว ครูเวท อวรุท ครูใหญ่ในขณะนั้นได้บอกเธอว่า **“นั่นแหละพระราชินี”** ทันทีที่ทราบข่าว สุภาพสตรีที่มาช่วยป้อนข้าวให้น้องจนเสร็จโดยเร็ว นั่น คือ สมเด็จพระราชินี **ไม่รู้ว่าน้ำตามันไหล** ออกมาจากไหน และนั่นคือน้ำตาแห่งความดีใจในพระมหากษัตริย์คุณที่ทรงมีต่อคนพิการ (พระมหากษัตริย์คุณต่อคนพิการ ๒๕๔๗, น.๑๒๖)

น้ำพระราชหฤทัยของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ย่อมเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของพสกนิกร โดยเฉพาะด้านศิลปอาชีพที่ใช้เป็นช่องทางในการช่วยเหลือราษฎรผู้ยากไร้ ให้สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ทรงก่อตั้งโรงฝึกศิลปอาชีพสวนจิตรลดาและศูนย์ศิลปอาชีพต่างๆ ซึ่งมีสมาชิกของศูนย์มากมายที่ได้รับพระเมตตา

เช่นเดียวกับ **นายนพฤทธิ์ ปทุมมาศ** สมาชิกศูนย์ฝึกศิลปะอาชีพ สวนจิตรลดา แผนกเขียนลาย ซึ่งเคยได้รับอุบัติเหตุถูกไฟลวกทั้งตัวตั้งแต่อายุ ๕ ขวบ นิ้วซ้ายทั้ง ๕ นิ้ว หงิกงอ จนทำอะไรไม่ได้ที่ได้รับน้ำพระราชหฤทัยจากพระองค์ท่าน นายนพฤทธิ์นั้นเป็นชาวจังหวัดพิษณุโลก มีพี่น้อง ๑๒ คน ครอบครัวมีอาชีพทำนา มีฐานะยากจน และแต่ละคนไม่ได้เรียนหนังสือ ตอนอายุ ๕ ขวบ ขณะพ่อกำลังเผาหญ้า ด้วยความซุกซนจึงเล่นไฟ จนติดตัวเขาไฟไหม้แขน ลำตัว ใบหน้าและด้านหลัง ทำให้เนื้อติดกันแทบทั้งตัว

ครั้งเมื่อสมเด็จพระนางเจ้าเสด็จพระราชดำเนินเพื่อทรงเยี่ยมราษฎร บริเวณเขื่อนนเรศวร จ.พิษณุโลก แม่ของเขาได้พาไปเข้าเฝ้าฯ พระองค์ทรงสนพระทัย สอบถามเรื่องราวและทรงรับไว้เป็นคนไข้ในพระบรมราชานุเคราะห์ ให้มารักษาที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า เป็นเวลานานถึง ๑๖ ปี ช่วงที่รักษานั้นต้องใช้เวลานาน จึงรับสั่งให้มาฝึกงานที่โรงฝึกศิลปะอาชีพสวนจิตรลดา โดยอยู่ในแผนกเขียนลาย โดยลายส่วนใหญ่ที่เขาอดมักจะเป็นรูปเต่า นก และต้นไม้ ที่มีนัยทางศิลปะบางอย่าง ที่ไม่สามารถลอกเลียนแบบได้ จนได้รับคัดเลือกให้พิมพ์ออกมาเป็นลายผ้า ได้รับการตอบรับจากผู้ซื้อชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก

เขากล่าวอย่างภูมิใจและหนักแน่นว่า **"หากไม่ได้พบกับสมเด็จพระนางเจ้าฯ ชีวิตของเขาย่ำแย่และไม่รู้จะมีชีวิตอยู่รอดเป็นผู้เป็นคนอย่างนี้ได้"** ทำให้เขาสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระนางเจ้าฯ และจะมุ่งมั่นทำงานสานต่องานศิลปะ เพื่อให้เป็นสมบัติของชาติสืบไป

พระมหากรุณาธิคุณต่อคนพิการนี้ เปรียบประดุจน้ำทิพย์ชโลมใจคนพิการ ที่เคยท้อแท้สิ้นหวังให้เบิกบาน ประดุจดวงประทีปที่คอยส่องนำทางชีวิตของคนพิการให้กลับมาสว่างและมีคุณค่า จนสามารถยืนหยัดอยู่ในสังคมได้อย่างเต็มภาคภูมิ และเป็นอีกหนึ่งน้ำพระทัยอันเปี่ยมล้นที่คนพิการมีโอกาสลิ้มลิ้มได้

◆ เนื่องในโอกาสวันสถาปนาเหล่าทหารช่าง ครบรอบปีที่ ๑๓๕

ในโอกาสวันสถาปนาเหล่าทหารช่าง เวียนมาบรรจบครบรอบปีที่ ๑๓๕ ใน ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ จึงขอนำพระราชดำริสขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ได้กล่าวถึงทหารช่าง ความว่า **"...ผู้บัญชาการทหารสูงสุดก็ได้บอกว่า กองทัพพร้อมที่จะช่วยพัฒนาต่อไป ที่จริงก็ได้อาศัยเหล่าทัพต่างๆ นี้ สำหรับการพัฒนา เช่น ที่บอกว่า การขุดสระได้โดยเร็ว นั้น ก็คือฝีมือทหารช่าง การทำโครงการป้องกันน้ำท่วมก็ใช้กำลังของทหารช่าง และหน่วยทหารอื่นๆ ฉะนั้นก็เชื่อว่าถ้าช่วยกันทำตามหน้าที่ของแต่ละคนมี ก็สามารถที่จะทำให้ประเทศชาติอยู่เย็น เป็นสุขได้..."**

(พระราชดำรัสฯ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ได้พระราชทานแก่คณะบุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล เนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดาฯ พระราชวังดุสิต วันพฤหัสบดี ที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐)

ทหารช่างทุกคนต่างภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสถวายงานรับใช้ ภายใต้เบื้องพระยุคลบาทสนองแนวพระราชดำริ ในโครงการต่างๆ อันจะทำให้ประเทศชาติมีความเจริญมั่นคงต่อไป อีกทั้งพระองค์ท่านทรงมีพระเมตตาพระมหากรุณาธิคุณ ทรงห่วงใยต่อทหารทุกคน ทุกหมู่เหล่า ดังจะขออัญเชิญมาเพียงบางส่วน เพื่อเฉลิมพระเกียรติด้วยความจงรักภักดี

จากบทสัมภาษณ์ ฯพณฯ องคมนตรี พล.อ.พิจิตร กุลละวณิชย์ ในครั้งจัดทำสารคดี เทิดพระเกียรติชุด "เจ้าแผ่นดิน" ความตอนหนึ่งว่า **"...ประมาณปี ๑๘ - ๑๙ มีการสู้รบกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ได้ตามเสด็จฯ ไปยังสมรภูมิทุ่งช้าง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ ทรงห่วงใยความเป็นอยู่ของทหาร เมื่อทรงทราบว่ามีทหารบาดเจ็บ ก็เสด็จฯ ไปทรงเยี่ยมด้วยพระองค์เอง..."**

“...มีอยู่คราวหนึ่งที่เมืองน่าน ปรากฏว่ามีทหารถูกยิงบาดเจ็บสาหัส แล้วยังเอาออกมาไม่ได้ มีผู้ใหญ่ที่นั่นกราบทูลว่า ฮ.(เฮลिकอปเตอร์) ไม่มีพระองค์ท่านรับสั่งให้เอาฮ.พระที่นั่งไปรับและจะเสด็จฯไปเองด้วย อันนี้ผมประทับใจมาก คือพระองค์ท่านทรงมีวิญญูณของทหาร ทรงรักใคร่ชีวิต เป็นห่วงเป็นใย ไม่ถือพระองค์...”

และที่สมรภูมิมิเขาคือ เมื่อทรงทราบว่ามีทหารบาดเจ็บขนานขาขาดก็เสด็จฯไปเยี่ยมถึงในเต็นท์ มีการผ่าตัด “เลือดเลือดเต็ม แต่พระองค์

ท่านก็เสด็จไป” อาจเป็นด้วยสายเลือดทหาร ที่ผ่านสมรภูมิมามากทำให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า พระมหากษัตริย์คุณที่ทรงแสดงออกมานั้นมีความหมายสำหรับทหารของชาติมากมายเพียงใด”

ตลอดระยะเวลาอันยาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงงานหนักอย่างต่อเนื่องเพื่อช่วยเหลือพสกนิกรชาวไทยมาโดยตลอด ครั้งหนึ่งหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช กราบบังคลทูลถามพระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัวฯ ว่า “เคยทรงเหนื่อย ทรงท้อบ้างหรือไม่” ครั้งนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชกระแสตอบว่า “ความจริงมันน่าที่ถอดถอดหรือ บางเรื่องมันน่าที่ถอด แต่ว่าฉันท้อไม่ได้ เพราะเดิมนั้นของเรานั้นสูงเหลือเกิน เดิมนั้นของเรานั้นคือบ้านเมือง คือ ความสุขของคนไทยทั่วประเทศ” (ข้อมูลจาก น.ส.พ.ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๒)

เมื่อครั้งหนึ่งตอนผู้เขียนยังเป็นเด็กและได้มีโอกาสอรับเสด็จฯ ก็เกิดคำถามในใจว่า ทำไมเราต้องมาขึ้นเรียงแถวอยู่ริมถนนเพื่อรอรับเสด็จฯ แล้วทำไมคนอื่นถึงดูมีความสุขมากนั้ก ทั้งๆที่พระองค์เพียงแค่นั่งรถผ่านเราไปเท่านั้น จนวันนี้ก็ได้เข้าใจแล้วว่า ทำไมทุกคนถึงมีความสุขกัน เพราะในหลวงไม่เพียงแต่ผ่านเราไป แต่พระองค์ทรงเห็นเราทุกคน

เพียงจ้องไปที่ จุด ๔ จุดตรงกลางรูป เพียงครึ่ง - ๑ นาที แล้วหันหน้าเข้าผ่นข้าง แล้วกระพริบตาถี่ๆ หลายๆ ครั้ง

การที่จะรักใคร่สักคน คงบังคับกันไม่ได้ ถ้าวันหนึ่งมีคนมาถามผู้เขียนว่า “ทำไมข้าพเจ้า จึงรักนายหลวง?” นั้น ก็ขอตอบโดยไม่ลังเลเลยว่า “แล้วมีเหตุผลใด ที่เราจะไม่รักพระองค์ท่าน” ก็เพราะพระองค์ท่านก็ทรงรักเรามากเช่นกัน

“น้อมเกล้าฯ น้อมเกศี
ชีพนี้สละให้
จะพานพบที่พอเพียง
พานพบพระเมตตา

พระภูมิของชาวไทย
แม้เสียไปไม่นำพา
ไม่เอนเอียงประทานมา
ก็รู้สาเอิบอิมใจ” ...โดย...นิรันดรม

แล้ววันนี้ละ คุณตอบได้หรือยัง? ว่าทำไมคนไทยจึงรัก

“นายหลวง”

ก่อนจากกันไปอยากให้ผู้อ่านทุกคนลองมองดูที่ภาพแล้วทำตามคำแนะนำ แล้วลองถามตัวเองว่า “คุณเห็นคนที่คุณรัก” หรือเปล่า?